

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Státní statek Jeneč, státní podnik v likvidaci, IČ 16918**
sídlem Třanovského 622/11, Řepy, 163 04 Praha 6

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10358/21/5100-31462-704211,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. V řízení bude jako s žalobcem pokračováno se Státním statkem Jeneč, státním podnikem v likvidaci, IČ 16918, se sídlem Třanovského 622/11, Řepy, Praha 6.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10358/21/5100-31462-704211, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 19 819 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Právní předchůdce žalobce, **Zemědělský podnik Razová, státní podnik v likvidaci, IČ 13642090, se sídlem Třanovského 622/11, 163 04 Praha 6 – Řepy**, se žalobou podle § 65 a násl. soudního řádu správního (s. ř. s.) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně – Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 7. 12. 2020, č. j. 1810521/20/2808-00460-605744. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle § 250 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (d. ř.) uložena pokuta za opožděné podání přiznání k dani z nemovitých věcí ve výši 1 374 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí správce daně ohledně formulace výroku.
2. Z výpisu z obchodního rejstříku krajský soud zjistil, že Zemědělský podnik Razová, státní podnik v likvidaci, byl ke dni 4. 6. 2024 vymazán z obchodního rejstříku, a to na základě rozhodnutí jeho zakladatele, Ministerstva zemědělství, ze dne 28. 5. 2024; tím byl Zemědělský podnik Razová, státní podnik v likvidaci zrušen fúzí sloučením s žalobcem. Majetek, práva a závazky Zemědělského podniku Razová, státního podniku v likvidaci, přešly ke dni 4. 6. 2024 na žalobce. Krajský soud proto podle § 107 občanského soudního řádu (o. s. ř.) ve spojení s § 64 s. ř. s. rozhodl o procesním nástupnictví, kdy na místo žalobce vstoupil Státní statek Jeneč, státní podnik v likvidaci (výrok II.). Podle § 107 odst. 4 o. s. ř. platí, že ten, kdo nastupuje do řízení na místo dosavadního účastníka řízení, musí přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení.
3. Protože řízení bylo přerušeno usnesením krajského soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 52 Af 34/2021-101 a důvod přerušení odpadl, rozhodl soud o pokračování v řízení (výrok I.).

II. Žaloba

4. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Namítal nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a také podstatné porušení ustanovení o řízení. Tvrdil, že pokuta mu byla vyměřena nezákonně. Žalobce odkázal na § 2 odst. 5 d. ř., podle něhož úrok z prodlení představuje příslušenství daně, které sleduje osud daně. Žalobce odkázal na § 15a zákona o dani z nemovitých věcí a také na § 4 odst. 4 téhož zákona, podle něhož poplatník uplatňuje nárok na osvobození od daně z pozemků v daňovém přiznání. V souvislosti s přiznáním k dani z nemovitých věcí žalobce uplatnil u všech pozemků nárok na osvobození z titulu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí (pozemky ve vlastnictví České republiky).
5. S odkazem na analogii se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 375/2017, žalobce uvedl, že jestliže žalobce uplatnil v rámci daňového přiznání osvobození od daně, které však vůbec nebyl prostřednictvím daňového přiznání povinen uplatnit, rozhodnutí, kterým byla stanovena pokuta, se vztahuje k neexistující daňové povinnosti a takové rozhodnutí pak zakládá povinnost pokutu zaplatit, nabývá tedy konstitutivní povahy.

6. Žalobce tvrdil, že nemovité věci, které byly správcem daně zdaněny, požívají osvobození podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí a proto žalobci nevznikla povinnost podat daňové přiznání vůči těmto nemovitým věcem ani uhradit daň. Žalobce rozvinul na toto téma rozsáhlou argumentaci, kterou však netřeba vzhledem k dalšímu vývoji řízení podrobněji rekapitulovat.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že podstatou sporu je v posuzované věci toliko naplnění zákonných podmínek pro uložení pokuty, která představuje příslušenství daně a podle § 2 odst. 5 d. ř. sleduje osud daně. Rozhodnutí o pokutě má deklaratorní povahu. Žalovaný uvedl, že proti rozhodnutí o odvolání ve věci úroku z prodlení nebylo ze strany žalobce vůbec třeba brojit žalobou podanou ke krajskému soudu, neboť úrok z prodlení je příslušenstvím daně, a pokud by byl žalobce úspěšný ve sporu o samotné doměření daně, předmětný úrok z prodlení by sledoval osud této daně. Pokud jde o samotné žalobní námitky, tak ty směřovaly k zákonnosti samotného doměření daně. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Afs 141/2018-29, podle jehož právních závěrů v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost, jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku příslušenství.
8. Žalovaný dále upozornil na to, že povinnost uhradit pokutu vzniká přímo ze zákona; platební výměr na pokutu je rozhodnutím deklaratorní povahy, jímž správce daně vyrozumívá daňový subjekt o výši pokuty. Pro uplatnění úroku z prodlení je tedy rozhodující podmínkou existence pravomocného rozhodnutí o daňové povinnosti, kdy platí předpoklad správnosti a zákonnosti tohoto rozhodnutí. Tato podmínka byla v posuzované věci splněna. Protože řádné daňové přiznání žalobce podal až po výzvě správce daně, musel správce daně s ohledem na zásadu zákonnosti (§ 5 d. ř.) žalobci uložit pokutu podle § 250 odst. 1 d. ř.
9. Žalovaný dále upozornil na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud zásadně vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známa situace, kdy soud zrušil rozhodnutí o odvolání ve věci samotné daňové povinnosti, a návazně na to zrušil i rozhodnutí o odvolání ve věci úroku z prodlení coby příslušenství daně (jímž je i pokuta za opožděné tvrzení daně). Takový postup však žalovaný považoval za neopodstatněný a citoval k tomu judikaturu Nejvyššího správního soudu. Případné výjimky ze zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. mají být vykládány restriktivně; je třeba v každém konkrétním případě zvážit, zda jeho specifické okolnosti umožňují výjimečné prolomení zásady. Je nade vší pochybnost zřejmé, že v době vydání napadeného rozhodnutí existovalo pravomocné rozhodnutí, jímž byla stanovena daňová povinnost, v souvislosti s níž žalobce podal opožděné daňové přiznání. Byly tak jednoznačně splněny podmínky pro vznik pokuty podle § 250 d. ř.

IV. Průběh řízení před krajským soudem

10. Řízení před krajským soudem bylo usnesením ze dne 12. 7. 2021, č. j. 52 Af 34/2021-21, přerušeno do doby skončení řízení, vedeného před Nejvyšším správním soudem pod spisovou značkou 8 Afs 121/2021. V tomto řízení byla posuzována kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta o doměření daně samotné, krajský soud proto dospěl k závěru, že výsledek tohoto řízení může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé s odkazem na § 2 odst. 5 d. ř.
11. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 8 Afs 121/2021-80, byl rozsudek zdejšího soudu ve věci samotné daňové povinnosti zrušen a bylo zrušeno i rozhodnutí žalovaného.
12. Žalovaný ve vyjádření ze dne 19. 4. 2023 odkázal na řízení vedené před Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 6 Afs 292/2018, které označil za relevantní pro posuzovanou věc. Věc byla usnesením ze dne 24. 8. 2022 postoupena rozšířenému senátu, který měl zodpovědět otázku, zda je zrušení rozhodnutí o dani, ke kterému došlo až po vydání rozhodnutí o příslušenství, důvodem pro zrušení rozhodnutí o tomto příslušenství.
13. Krajský soud proto usnesením ze dne 17. 5. 2023, č. j. 52 Af 34/2021-101, řízení přerušil do rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 6 Afs 292/2018. To bylo vydáno dne 28. 1. 2025.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
15. Žaloba je důvodná.
16. Ze správního spisu i z úřední činnosti krajského soudu jsou zřejmé podstatné skutkové okolnosti souzené věci tak, jak je tvrdili účastníci ve shora rekapitulovaných vyjádřeních. Předmětem sporu zůstává právní posouzení zákonnosti vyměření pokuty za opožděné tvrzení daně a s tím související aplikace procesních mezí soudního přezkumu ve vztahu k zásadě zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s.
17. Podle § 2 odst. 5 d. ř. platilo, že *„příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně“*.
18. Podle § 252 odst. 1 d. ř. platilo, že *„daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti“*. Podle odst. 6 cit. ust. platilo, že *„správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžádá-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu“*.
19. Je notorií soudního řádu správního, že správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vychází zásadně ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To ovšem neznamená, že by na základě provedeného dokazování nebylo možné přihlídnout k novým skutečnostem, či provést důkazy, které tu v době rozhodování správního orgánu nebyly, ale svědčí o skutkovém

stavu, jaký tu v době rozhodování správního orgánu byl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-28). Podobně může krajský soud vycházet ze skutečností, které podle doktríny i právní úpravy (§ 121 o. s. ř.) dokazovány před soudem být nemusí, jako jsou skutečnosti obecně známé a skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti.

20. V souzené věci se krajskému soudu z jeho úřední činnosti v řízení ve věci sp. zn. 52 Af 42/2020 stalo známým, že rozhodnutí žalovaného o vyměření daně z nemovitých věcí ze dne 14. dubna 2020, č. j. 13802/20/5100-31462-708633, bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
21. Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí ve věci úroku z prodlení, zjistil, že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí o stanovení vlastní daňové povinnosti bylo pravomocně zrušeno, může z této skutečnosti vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007-68).
22. Krajský soud ve své rozhodovací činnosti již dříve ve věci vedené pod sp. zn. 52 Af 21/2021 dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného o úrocích z prodlení s plněním daňové povinnosti nemůže obstát za situace, kdy není pravomocně stanovena sporná daňová povinnost žalobce, který tvrdí, že mu vůbec nevznikla (srov. též v tomto směru judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007-68, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012-30, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 6 As 126/2014-44, nebo ze dne 31. 3. 2021, č. j. 10 Afs 397/2020-67). V důsledku zrušení rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti samotné je zřejmé, že pokuta byla předsána na základě rozhodnutí o vyměření daně, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí tak nemůže obstát.
23. Krajský soud byl ve vztahu k naplnění zásady vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s. veden následujícími úvahami. Rozhodnutí žalovaného, jímž byla původně stanovena daňová povinnost, která následně vedla k vyměření pokuty, bylo pro nezákonnost zrušeno. Je zřejmé, že toto rozhodnutí o stanovení daně bylo v rozporu s právními předpisy od samého počátku. Za této situace podle názoru krajského soudu nemá smysl zabývat se tím, zda má či nemá být prolomena zásada zakotvená v § 75 odst. 1 s. ř. s.; její prolomení je totiž jen zdánlivé. Podstatou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Afs 121/2021 je totiž závěr, že rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné od samého počátku – a tedy i v době vydání napadeného rozhodnutí v nyní souzené věci. O prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. se tak ve skutečnosti nejedná.
24. Tento závěr krajského soudu potvrzují i závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ve věci sp. zn. 6 Afs 292/2018 (do rozhodnutí v této věci bylo řízení přerušeno) – body 44–46 (důraz doplněn krajským soudem):

[44] Podle předkládajícího senátu neexistuje právní základ k prolomení vázanosti soudu skutkovým a právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí. O takové prolomení však nejde. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 211/2017-88 totiž uvedl, že **zrušením nezákonného rozhodnutí správního orgánu se tato nezákonnost autoritativně zjišťuje** (viz bod 35 věta druhá odůvodnění usnesení rozšířeného senátu). Tamtéž uvedl, že „*tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou*

nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna“.

[45] Podstatné tedy je, jak rozšířený senát v citovaném usnesení uvedl, že **důvody této nezákonnosti existovaly již v době vydání zrušeného rozhodnutí. Pokud jsou autoritativně zjištěny, nelze k nim nepřihlédnout.**

[46] Opačný přístup, tedy že na úkon orgánu veřejné moci nadaný presumpcí správnosti by se hledělo i přes jeho zrušení či změnu pro nezákonnost až do okamžiku tohoto zrušení či změny jako na zákonný, by zakládal právní fikci zákonnosti takového aktu do doby jeho formalizovaného zrušení. **S takovou konstrukcí zákon zjevně výslovně nepočítá a není žádného důvodu ji dovozovat ani ze smyslu a účelu (nejen) soudní ochrany před nezákonným jednáním veřejné správy či ze znění § 75 odst. 1 s. ř. s.** Právě naopak, s ohledem na zásadu vázanosti orgánů veřejné moci zákonem by takový výklad byl zcela nežádoucí. Vytvářel by totiž ochranu pro právní vztahy založené nezákonným aktem orgánu veřejné moci bez ohledu na to, že orgán, který úkon učinil, nepostupoval na základě zákona a v jeho mezích, a tedy v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, přičemž tato nezákonnost byla následně autoritativně zjištěna a její důvody existovaly již v době vydání dotyčného aktu.

25. V odkazovaném rozhodnutí rozšířený senát formuloval i podmínky zohlednění nezákonnosti podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu v řízení před krajskými soudy (bod 56 – důraz doplněn krajským soudem):

[56] Proto v případě, že není podmiňující rozhodnutí dosud pravomocně zrušeno či změněno pro svou nezákonnost, je třeba rozlišovat, zda je vedeno soudní, anebo správní řízení o podmiňujícím rozhodnutí, které může mít vliv na zákonnost podmíněného rozhodnutí. Souběh řízení před správními soudy o podmiňujícím a podmíněném rozhodnutí je klíčový z hlediska zajištění účelné soudní ochrany žalobci. Upozorní-li žalobce na souběžné podání žaloby proti podmiňujícímu rozhodnutí a není-li řízení o žalobách spojeno, **je nezbytné, aby nejprve bylo postaveno najisto, zda došlo k zrušení podmiňujícího rozhodnutí v řízení o žalobě. Výsledek řízení, ve kterém může být podmiňující rozhodnutí zrušeno, totiž může mít zásadní vliv na rozhodování soudu o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí.** Je proto na úvaze předsedy senátu, pokud nedojde ke spojení řízení, zda řízení přeruší podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., nebo zda vyčká rozhodnutí soudu o podmiňujícím rozhodnutí bez dalšího (typicky tehdy, pokud daná věc by ani tak nebyla ještě v pořadí k rozhodnutí). **Vyčkat však musí, neboť případné zrušení podmiňujícího rozhodnutí může mít (a zpravidla má) vliv na zákonnost žalobou napadeného podmíněného rozhodnutí.** Dozví-li se v takové situaci krajský soud následně, ať již od účastníků nebo z úřední činnosti, že soudní řízení o žalobě bylo skončeno, pak rozhodne o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí s ohledem na výsledek řízení o podmiňujícím rozhodnutí, aniž by byl žalobce povinen tuto skutečnost nově namítat. Požadavek na řádné uplatnění žalobního bodu by v této situaci představoval přepjatý formalismus, jestliže žalobce již soud informoval o tom, že probíhá řízení, v němž může dojít k zrušení podmiňujícího rozhodnutí, přičemž právě v počáteční nezákonnosti podmiňujícího rozhodnutí spatřoval nezákonnost podmíněného rozhodnutí. Jeho cílem v takovém případě zjevně bylo to, aby soud vydal pro něj příznivý rozsudek rušící podmíněné rozhodnutí.

[57] Jestliže byla již na úrovni krajských soudů poskytnuta ústavně nezbytná soudní ochrana ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, lze mít zásadně za to, že taková soudní ochrana je poskytnuta zpravidla v souladu se zákonem a jen výjimečně v rozporu s ním. Ostatně proto je kasační stížnost koncipována jako opravný prostředek se sice širokým vějířem přípustných důvodů, ale směřující proti pravomocnému, a tedy zásadně „definitivnímu“ rozhodnutí krajského soudu. Empirie rozhodovací praxe o kasačních stížnostech také ukazuje, že Nejvyšší správní soud ruší jen zřetelnou menšinu rozhodnutí krajských soudů napadených kasační stížností. **Proto je na uvážení krajského soudu v řízení o podmíněném rozhodnutí, zda vyčká i rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí podmiňujícímu, anebo vyjde z toho, jak otázku zákonnosti podmiňujícího rozhodnutí posoudil krajský soud.** Tato jistá posuzovací volnost krajského soudu má jistě své praktické slabiny (v menšině případů může docházet k obtížím, pokud krajský soud v řízení o podmíněném rozhodnutí nevyčká rozhodnutí o kasační stížnosti ve věci rozhodnutí podmiňujícího a právní názor Nejvyššího správního soudu se ukáže být jiný než právní názor soudu krajského). Jde však o nejlepší rozumně dosažitelnou kombinaci vzájemně protichůdných požadavků na právní jistotu, kterou dá ve vyšší míře posouzení věci podmiňujícího rozhodnutí i Nejvyšším správním soudem, a na rychlost řízení o podmíněném rozhodnutí, která bude obvykle čekáním na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti ve věci podmiňujícího rozhodnutí dotčena.

26. Právě uvedeným způsobem postupoval krajský soud i v souzené věci.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Protože krajský soud shledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 mu věc vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem krajského soudu, vyjádřeným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, má proto právo na náhradu nákladů řízení v dále uvedeném rozsahu.

- a. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
- b. Žalobce byl zastoupen advokátem, náleží mu proto náhrada nákladů právního zastoupení.
- c. Advokát vykonal 3 úkony právní služby v plné sazbě (§ 11 odst. 1 advokátního tarifu – převzetí a příprava zastoupení, sepsání a podání žaloby, nahlížení do spisu 11. 7. 2023). Sazba za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5. advokátního tarifu (ve znění účinném před 1. 1. 2025), částku 3 100 Kč, celkem za 3 úkony 9 300 Kč.
- d. Advokát vykonal celkem 2 úkony v poloviční sazbě (§ 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu – vyjádření dne 30. 6. 2021 a 21. 12. 2021 – jednalo se o upozornění na nově vydaná rozhodnutí soudů, které prakticky přejímala a reprodukovala argumentaci těchto soudů), celkem za 2 úkony 3 100 Kč.
- e. Advokátu dále náleží paušální náhrada hotových výdajů za 5 úkonů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 1 500 Kč.

- f. Oba advokáti zastupující postupně v řízení žalobce jsou plátcí DPH, žalobci proto náleží náhrada za tuto daň ve výši 2 919 Kč.
- g. Celkem náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši **19 819 Kč**.
- h. Krajský soud nepřiznal náhradu nákladů právního zastoupení za repliku podanou dne 18. 1. 2022, neboť tato je opakováním argumentace vyjádřené již v dřívějších podáních a nejednalo se tak o důvodně vynaložené náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. března 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu